

کیفیت و حسابرسی گزارشگری مالی

دکتر مهدی عربصالحی
 استادیار گروه حسابداری دانشگاه اصفهان
 مهدی میرزائی
 دانشجوی دکتری حسابداری دانشگاه اصفهان

در این مقاله، ابتدا مفهوم کیفیت گزارشگری مالی به معنی ارائه منصفانه گزارش‌های مالی از اقتصاد زیربنایی شرکت ارائه می‌شود. سپس اجزای تشکیل دهنده کیفیت گزارشگری مالی از دیدگاه فرانسیس و همکاران (۲۰۰۶) بیان می‌شود. آنها "ویژگی‌های ذاتی" و "ویژگی‌های سیستم گزارشگری مالی" را به عنوان اجزای کیفیت گزارشگری مالی معرفی می‌کنند. دیفوند و ژانگ (۲۰۱۴) بیان می‌کنند که "کیفیت حسابرسی" به عنوان فعالیت اطمینان بخش در فرآیند گزارشگری مالی باعث ارائه منصفانه‌تر گزارش‌های مالی از اقتصاد زیربنایی شرکت می‌شود. بنابراین، درک مفهوم کیفیت حسابرسی در ارتباط با کیفیت گزارشگری مالی حاصل می‌شود و کیفیت حسابرسی به عنوان یک جزء جدید به اجزای قبلی کیفیت گزارشگری مالی اضافه می‌شود.

کیفیت گزارشگری مالی

گزارش‌های مالی، محصول نهایی فرآیند گزارشگری مالی است. فرآیند گزارشگری مالی شامل ایجاد، انتشار، اطمینان بخشی^(۱) و استفاده از اطلاعات مالی توسط استفاده‌کنندگان از این گزارش‌ها است و حوزه آن از اجرای استانداردهای گزارشگری مالی برای تهیه گزارش‌های مالی شروع و تا اطمینان بخشی، انتشار و استفاده از آنها گسترش می‌یابد. استفاده‌کنندگان برای قضاوت و تصمیم‌گیری در بازار سرمایه و ارزیابی مفاد قراردادی و مبادرت مدیریت، نیاز به اطلاعات سودمند دارند. سودمندی اطلاعات اشاره به مفهوم "کیفیت اطلاعات"^(۲) دارد. کیفیت گزارشگری مالی نیز یک مورد خاص از کیفیت اطلاعات می‌باشد (فرانسیس^(۳) و همکاران، ۲۰۰۶). کیفیت گزارشگری مالی به این معنی است که تا چه اندازه گزارش‌های مالی، اقتصاد زیربنایی شرکت را به طور منصفانه نشان می‌دهند (دیفوند و ژانگ^(۴)، ۲۰۱۴). اقتصاد زیربنایی شرکت به فرآیند ایجاد بازده در شرکت اشاره دارد. فرآیند ایجاد بازده به مجموعه اقداماتی از قبیل استفاده از ماشین‌آلات و تجهیزات برای تولید محصول، انتخاب بازارهای فروش محصولات، نحوه استفاده از نیروی کار و سایر تصمیمات مرتبط با فعالیت‌های عملیاتی و معاملات شرکت نیاز دارد. بنابراین، کیفیت گزارشگری مالی از یک سو، به ویژگی‌های عملیاتی و معاملاتی شرکت و از سوی دیگر، به نحوه ارائه و انعکاس این ویژگی‌ها در گزارش‌های مالی بستگی دارد.

شناسایی معیار برای اندازه‌گیری کیفیت گزارشگری مالی مشکل می‌باشد. در مطالعات حسابداری، از کیفیت سود به عنوان معیاری برای اندازه‌گیری کیفیت گزارشگری مالی استفاده شده است. زیرا سود، بخش اصلی از خروجی‌های فرآیند گزارشگری مالی است (فرانسیس و همکاران، ۲۰۰۶). لو^(۵) (۱۹۸۹) بیان می‌کند که سود اگرچه معیاری کامل برای اندازه‌گیری کیفیت گزارشگری مالی نمی‌باشد، اما حداقل مهم‌ترین خروجی فرآیند

کیفیت حسابرسی

کیفیت حسابرسی، مفهوم پیچیده‌ای است. تعاریف گوناگونی از این مفهوم ارائه شده است، ولی این تعاریف از جامعیت و قابلیت پذیرش همگانی برخوردار نیستند. کیفیت حسابرسی دارای سه جنبه اساسی براساس فرآیند حسابرسی است. این سه جنبه شامل ورودی، خروجی و عوامل محیطی است. ورودی‌های موثر بر کیفیت حسابرسی شامل استانداردهای حسابرسی، ویژگی‌های فردی (مانند توانایی، تجربه، ارزش‌های اخلاقی و طرز تفکر حسابرس)، روش‌شناسی صحیح فرآیندهای حسابرسی، اثربخشی ابزارهای مورد استفاده و فنون کافی است. خروجی‌های موثر بر کیفیت حسابرسی، گزارش حسابرسی و ارتباطات حسابرس است. عوامل محیطی نیز شامل قوانین و مقررات و حاکمیت شرکتی است (۲۰۱۱، IAASB^(۶)).

در اغلب مطالعات پژوهشی (مانند دی آنجلو^(۱۰)، ۱۹۸۱) کیفیت حسابرسی را احتمال کشف و گزارش انحرافات^(۱۱) در سیستم حسابداری صاحبکار توسط حسابرس معین تعریف کرده‌اند. این رویکرد به تعریف کیفیت حسابرسی باعث شده است که بسیاری از پژوهشگران، حسابرسی را به عنوان فرآیند مضاعف توصیف کنند که در آن حسابرس وظیفه کشف و گزارش انحرافات از استانداردهای حسابداری را دارد. در حالی که هیچ ابهامی در مورد وظیفه اطمینان بخشی حسابرس در مورد عاری بودن صورت‌های مالی از ارائه نادرست با اهمیت وجود ندارد، ولی این توصیف از کیفیت حسابرسی سودمندی آن را کمتر از واقع ارائه می‌کند. دامنه کیفیت حسابرسی از کشف و گزارش انحرافات از استانداردهای حسابداری به سوی اطمینان بخشی به کیفیت گزارشگری مالی افزایش یافته است. بنابراین، حسابرس با کیفیت بالا علاوه بر اظهارنظر در مورد مطابقت انتخاب‌های حسابداری صاحبکار با استانداردهای حسابداری، در مورد ارائه منصفانه گزارش‌های مالی از اقتصاد زیربنایی شرکت نیز اظهار نظر می‌کند (دیفوند و ژانگ، ۲۰۱۴).

استانداردهای پذیرفته شده حسابرسی، اظهارنظر حسابرس و ریسک دعاوی حقوقی از جمله دلایل افزایش مسئولیت حسابرس از تطابق انتخاب‌های حسابداری صاحبکار با استانداردهای حسابداری به اطمینان بخشی کیفیت گزارشگری مالی است. استانداردهای پذیرفته شده حسابرسی، حسابرس را ملزم به ارزیابی کیفیت گزارشگری مالی می‌کند. به عنوان نمونه، بیانیه استانداردهای حسابرسی شماره ۹۰^(۱۲) علاوه بر اینکه حسابرس را ملزم به قضاوت درباره قابلیت پذیرش اصول حسابداری به کار رفته در گزارشگری مالی توسط شرکت می‌کند آنها را ملزم به قضاوت درباره کیفیت این اصول حسابداری نیز می‌نماید. همچنین استاندارد حسابرسی شماره ۱۴^(۱۳) حسابرس را به ارزیابی جنبه‌های کیفی رویه‌های حسابداری شرکت شامل سوگیری‌های بالقوه در قضاوت‌های مدیریت ملزم می‌کند. این استانداردها نشان می‌دهد که حسابرسان مسئول اطمینان بخشی به سطحی از کیفیت گزارشگری مالی هستند که فراتر از تطابق مکانیکی با استانداردهای حسابداری است (دیفوند و ژانگ، ۲۰۱۴). اظهارنظر حسابرس در مورد مطابقت تهیه صورت‌های مالی

گزارشگری مالی است. فرانسیس و همکاران (۲۰۰۵؛ ۲۰۰۶) بیان کردند که کیفیت سود (کیفیت گزارشگری مالی) از دو منبع با عناوین "ویژگی‌های ذاتی^(۶)" و "ویژگی‌های سیستم گزارشگری مالی^(۷) (اختیاری)" ناشی می‌شود. ویژگی‌های ذاتی ناشی از مدل کسب و کار و محیط عملیاتی شرکت است و ویژگی‌های سیستم گزارشگری مالی از سیستم حسابداری و فرآیند گزارشگری مالی شرکت ناشی می‌شود.

اجزای کیفیت گزارشگری مالی فرانسیس و همکاران

فرانسیس و همکاران (۲۰۰۴؛ ۲۰۰۵) منابع کیفیت سود (کیفیت گزارشگری مالی) را به دو منبع با عناوین ویژگی‌های ذاتی و ویژگی‌های سیستم گزارشگری مالی (اختیاری) تقسیم کردند. ویژگی‌های ذاتی به فرآیند ایجاد بازده در شرکت اشاره دارند (دیفوند و ژانگ، ۲۰۱۴) و وابسته به مدل کسب و کار و محیط عملیاتی شرکت هستند (فرانسیس و همکاران، ۲۰۰۶). در واقع، ویژگی‌های ذاتی تعیین کننده اقتصاد زیربنایی شرکت می‌باشند (دیفوند و ژانگ، ۲۰۱۴). اندازه شرکت، نوسانات جریان‌های نقدی عملیاتی، نوسانات فروش و چرخه عملیاتی از جمله متغیرهایی هستند که نشان‌دهنده ویژگی‌های ذاتی شرکت هستند (فرانسیس و همکاران، ۲۰۰۵). ویژگی‌های سیستم گزارشگری مالی (اختیاری)، از فرآیند گزارشگری مالی شامل

- ۱) تصمیمات اجرایی گزارشگری مالی مدیریت شامل قضاوت‌ها و برآوردها
 - ۲) کیفیت سیستم‌های اطلاعاتی مورد استفاده برای پشتیبانی از گزارشگری مالی
 - ۳) فعالیت‌های نظارتی شامل حسابرسی داخلی و مستقل
 - ۴) فعالیت‌های حاکمیتی شامل ترکیب هیات مدیره، قراردادهای پاداش و ساختار مالکیت
 - ۵) قوانین بورس اوراق بهادار و اجرای آنها و
 - ۶) استانداردهای گزارشگری مالی مانند اصول پذیرفته شده حسابداری^(۸) (GAAP) ناشی می‌شوند (فرانسیس و همکاران، ۲۰۰۶).
- ویژگی‌های ذاتی نسبت به ویژگی‌های سیستم گزارشگری مالی در طول زمان کمتر تغییر می‌کنند. به عنوان نمونه، برآوردهای مدیریت ممکن است از دوره‌ای به دوره دیگر تغییر نماید اما در مدل کسب

و کار شرکت و محیط عملیاتی آن تغییری ایجاد نشود. بنابراین، در هر تاریخ معین گزارشگری، ویژگی‌های ذاتی از پیش تعیین شده هستند. ویژگی‌های ذاتی نیز در طول زمان تغییر می‌کنند یا ممکن است در آنها تعدیلاتی ایجاد شود اما تعیین دوره زمانی مشخص بسیار مشکل است که مدل کسب و کار و محیط عملیاتی شرکت تغییر نمایند. علت این امر، این است که برخی تغییرات مانند توقف خط تولید بصورت ناگهانی رخ می‌دهد اما تغییراتی مانند ایجاد نام تجاری برای شرکت به تدریج شکل می‌گیرد. بین این دو جزء کیفیت گزارشگری مالی ارتباط وجود دارد. برخی از ویژگی‌های سیستم گزارشگری مالی باعث به وجود آمدن ویژگی‌های ذاتی هستند و بر عکس. برای نمونه، ساختار حاکمیتی مانند ترکیب اعضای هیات مدیره بر مدل‌های کسب و کار شرکت اثر می‌گذارد (فرانسیس و همکاران، ۲۰۰۶).

فرآیند گزارشگری مالی شامل ایجاد، انتشار، اطمینان بخشی و استفاده از اطلاعات مالی توسط استفاده‌کنندگان گزارش‌های مالی است.

افزایش یافته در اطمینان بخشی بزرگتر نسبت به ارائه منصفانه صورت‌های مالی از اقتصاد زیربنایی شرکت است. براساس این موارد، کیفیت گزارشگری مالی (FRQ) تابعی از کیفیت حسابرسی (AQ)، کیفیت سیستم گزارشگری مالی (R) و ویژگی‌های ذاتی (I) می‌باشد. این ارتباط به صورت زیر نشان داده می‌شود:

$$FRQ = \mathcal{F}(AQ, R, I) \quad (1)$$

$$\frac{\partial FRQ}{\partial AQ} > 0 \quad (2)$$

ویژگی‌های ذاتی و ویژگی‌های سیستم گزارشگری مالی بر ارتباط بین کیفیت گزارشگری مالی و کیفیت حسابرسی اثر می‌گذارند. برای بررسی اثر ویژگی‌های ذاتی بر ارتباط بین FRQ و AQ، مثالی آورده می‌شود. دو شرکت را در نظر بگیرید که ویژگی‌های ذاتی شرکت اول باعث می‌شود که ارائه اقتصاد زیربنایی شرکت در صورت‌های مالی آسان شود (I_{easy}) ولی در شرکت دوم باعث سختی (I_{hard}) این ارائه گردد. فرض کنید که کیفیت سیستم گزارشگری مالی هر دو شرکت یکسان باشد. AQ بالا یک سطح بالاتر FRQ را برای شرکت اول نسبت به شرکت دوم فراهم می‌آورد. بر این اساس، ویژگی‌های ذاتی سطح اطمینان بخشی کیفیت گزارشگری مالی را محدود می‌کند که حاصل حسابرسی با کیفیت بالا است. این مورد می‌تواند به شرح زیر بیان شود:

$$\{FRQ|I_{easy}, AQ_{high}\} > \{FRQ|I_{hard}, AQ_{high}\} \quad (3)$$

همچنین، کیفیت سیستم گزارشگری مالی بر ارتباط بین کیفیت گزارشگری مالی و کیفیت حسابرسی موثر است. دلیل این امر، امکان نیاز به اصلاحات در صورت‌های مالی حسابرسی نشده قبل از اطمینان بخشی به اعتبار آنها توسط حسابرسان می‌باشد. حسابرسان، اصلاحات کمتری برای صاحبکاران با کیفیت سیستم گزارشگری مالی بالاتر لازم می‌دانند، زیرا صورت‌های مالی حسابرسی نشده آنها از کیفیت بالاتری برخوردار است. به عنوان نمونه، دو شرکت را در نظر بگیرید که اولی سیستم گزارشگری مالی بالا (R_{high}) دارد، یعنی اینکه حسابرس با کیفیت بالا، هیچ اصلاحاتی را در صورت‌های مالی حسابرسی نشده آن لازم نمی‌بیند. این شرکت می‌تواند به عنوان شرکتی دیده شود که کنترل‌های داخلی کاملی در طول گزارشگری مالی دارد و صورت‌های مالی حسابرسی نشده‌ای ارائه می‌کند که نیازی به انجام اصلاحات و بهبود در آن ندارد. شرکت دیگر، سیستم گزارشگری مالی با کیفیت پایین (R_{low}) دارد که حسابرس با کیفیت بالا نیاز به اصلاحات بزرگتری در صورت‌های مالی حسابرسی نشده آن می‌بیند. باز هم فرض کنید که اثر ویژگی‌های ذاتی دو شرکت ثابت است. بهبود در کیفیت گزارشگری مالی برای (R_{high}) از اطمینان بخشی فراهم شده به وسیله کیفیت حسابرسی بالاتر ناشی شده است، درحالی که بهبود در کیفیت گزارشگری مالی برای (R_{low}) علاوه بر اطمینان بخشی فراهم شده به وسیله کیفیت حسابرسی بالاتر، از اصلاحات حسابرسی مورد نیاز به وسیله حسابرسان

به طور منصفانه با استانداردهای حسابداری، اطمینان معقولی فراهم می‌آورد. این مورد نشان می‌دهد که حسابرس در مورد چگونگی به کارگیری استانداردهای حسابداری نیز اظهار نظر می‌کند. به کارگیری استانداردهای حسابداری نیاز به قضاوت حرفه‌ای در انجام برآوردها دارد. هدف از این برآوردها، انعکاس فعالیت‌های اقتصادی زیربنایی شرکت در صورت‌های مالی به طور منصفانه است. این مورد در بیانیه مفهومی شماره هشت هیات استانداردهای حسابداری مالی (A.SFAC NO) با استفاده از دو عبارت "مربوط بودن" و "ارائه منصفانه" بیان شده است که دو ویژگی کیفی بنیادی مفید بودن اطلاعات هستند. ریسک دعاوی حقوقی نیز فراهم کننده انگیزه برای حسابرس درباره نگرانی در مورد کیفیت گزارشگری مالی است. بال (۱۴) (۲۰۰۹) بیان می‌کند که حسابرسان در صورت گمراه کننده بودن صورت‌های مالی مسئولیت حقوقی دارند. این بدین معنی است که حسابرسان به طور قانونی برای چگونگی انعکاس صورت‌های مالی در مورد اقتصاد زیربنایی شرکت و نه فقط تطابق مکانیکی با استانداردهای حسابداری مسئول هستند. این موارد نشان می‌دهد که کیفیت حسابرسی بالاتر، اطمینان بخشی بزرگتری از کیفیت گزارشگری مالی فراهم می‌کند (دیفوند و ژانگ، ۲۰۱۴). در حالی که کیفیت حسابرسی بالا، اطمینان بزرگتری از کیفیت گزارشگری مالی فراهم می‌کند، کیفیت گزارشگری مالی تابعی از سیستم گزارشگری مالی و ویژگی‌های ذاتی نیز است. سیستم گزارشگری مالی و ویژگی‌های ذاتی بر چگونگی انعکاس منصفانه اقتصاد زیربنایی شرکت توسط صورت‌های مالی موثر هستند. بنابراین، سطح دستیابی به کیفیت گزارشگری مالی را محدود می‌کنند. به عنوان نمونه، کیفیت گزارشگری مالی برای شرکت‌هایی پایین‌تر است که ویژگی‌های ذاتی آنها باعث می‌شود اقتصاد زیربنایی شرکت به سختی در صورت‌های مالی ارائه شود. بنابراین، کیفیت حسابرسی در ارتباط نزدیک با کیفیت گزارشگری مالی تعریف می‌شود که این ارتباط به وسیله کیفیت سیستم گزارشگری مالی و ویژگی‌های ذاتی محدود شده است (دیفوند و ژانگ، ۲۰۱۴).

اجزای کیفیت گزارشگری مالی دیفوند و ژانگ

براساس مطالب پیشگفته می‌توان رویکرد جدیدی به کیفیت گزارشگری مالی داشت. کیفیت گزارشگری مالی، به کیفیت صورت‌های مالی حسابرسی نشده و کیفیت صورت‌های مالی حسابرسی شده بستگی دارد. کیفیت صورت‌های مالی حسابرسی نشده از طریق ویژگی‌های ذاتی و ویژگی‌های سیستم گزارشگری مالی تعیین می‌شود (دیچو^(۱۵) و همکاران، ۲۰۱۰). صورت‌های مالی حسابرسی نشده، ورودی به فرآیند حسابرسی است. بنابراین، کیفیت گزارشگری مالی، در این مرحله، از فرآیند گزارشگری مالی علاوه بر وابسته بودن به ویژگی‌های ذاتی و ویژگی‌های سیستم گزارشگری مالی به کیفیت حسابرسی نیز بستگی دارد.

بنابراین، کیفیت حسابرسی، بخش دیگری از کیفیت گزارشگری مالی است، زیرا کیفیت حسابرسی بالا، قابلیت اعتبار^(۱۶) صورت‌های مالی را افزایش می‌دهد. مصداق این قابلیت اعتبار

**در مطالعات حسابداری،
از کیفیت سود به
عنوان معیاری برای
اندازه‌گیری کیفیت
گزارشگری مالی استفاده
شده است.**

می‌شود، با توجه به اجزای کیفیت گزارشگری مالی شناسایی شده در این مقاله، برای جلوگیری از خطای تصریح مدل و خطای اندازه‌گیری داده‌ها باید کیفیت حسابرسی را نیز به عنوان یک متغیر به این مدل اضافه نمود. از جمله موارد دیگر نیز می‌توان بیان نمود که با توجه به اثر متقابل اجزای کیفیت گزارشگری مالی می‌توان از سیستم معادلات همزمان برای برآورد مدل‌های مربوط به پژوهش‌های کیفیت گزارشگری مالی استفاده نمود.

بی‌نوشت‌ها:

1. Assurance
2. Information Quality
3. Francis
4. Defond And Zhang
5. Lev
6. Innate Characteristics
7. Financial Reporting System Characteristics (FRSC)
8. Generally Accepted Accounting Principles (GAAP)
9. International Auditing And Assurance Standards Board (IAASB)
10. Deangelo
11. Breach
12. Statement On Auditing Standards 90 (SAS 90)
13. Auditing Standard No. 14
14. Ball
15. Dechow
16. Credibility

منابع و مآخذ:

1. Francis, J., Olsson, P., and Schipper, K. (2006). Earnings Quality, Foundation and Trends in Accounting 4 (1), PP 340-259.
2. DeFond, M., Zhang, J. (2014). A review of archival auditing research. Journal of Accounting and Economics. In Press, doi:10.1016/j.jacceco.2014.08.007.
3. Ball, R., (2009). Market and political/regulatory perspectives on the recent accounting scandals. Journal of Accounting Research 323-277, (2)47.
4. DeAngelo, L., (1981). Auditor independence, "low-balling" and disclosure regulation. Journal of Accounting and Economics - 113 3 127.
5. Dechow, P., Ge, W., Schrand, C. (2010). Understanding earnings quality: a review of the proxies, their determinants and their consequences. Journal of Accounting and Economics 401-344, 50.
6. Francis, J., R. LaFond, P. Olsson, and K. Schipper (2005). The market pricing of accruals quality. Journal of Accounting and Economics 327-295, 39.
7. Francis, J., R. LaFond, P. Olsson, and K. Schipper (2004). Costs of equity and earnings attributes. The Accounting Review - 967, 79 1010.
8. International Auditing and Assurance Standards Board. (2011). «Audit Quality an IAASB Perspective». NEY YORK, USA.
9. Lev, B. (1989). On the usefulness of earnings and earnings research: Lessons and directions from two decades of empirical research. Journal of Accounting Research 27(Supplement), 192-153.
10. Simunic, D. (1980). The pricing of audit services: Theory and evidence. Journal of Accounting Research 190-161, (1)18.

کیفیت بالاتر برای اصلاح صورت‌های مالی حسابرسی نشده صاحبکار نیز ناشی شده است. بنابراین، کیفیت حسابرسی بالاتر باعث افزایش کیفیت گزارشگری مالی در شرکت‌های با کیفیت سیستم گزارشگری مالی پایین‌تر نسبت به شرکت‌های با سیستم گزارشگری مالی بالاتر می‌شود. برای نمایش تاثیر R بر رابطه بین FRQ و AQ می‌توان:

$$\left\{ \frac{\partial FRQ}{\partial AQ} \Big|_{R_{high}} \right\} < \left\{ \frac{\partial FRQ}{\partial AQ} \Big|_{R_{low}} \right\} \quad (4)$$

علاوه بر موارد بالا، کیفیت حسابرسی از سایر اجزای کیفیت گزارشگری مالی مستقل نمی‌باشد. مدیران واحد تجاری کیفیت سیستم گزارشگری مالی را متناسب با سطح کیفیت حسابرسی مورد انتظار از حسابرسان انتخاب می‌کنند. بنابراین، کیفیت صورت‌های مالی حسابرسی نشده در کیفیت حسابرسی درون زا است. علاوه بر این، انتظار می‌رود که حسابرسان به‌طور صریح کیفیت سیستم گزارشگری مالی و ویژگی‌های ذاتی را در انتخاب صاحبکار و فرآیند برنامه‌ریزی حسابرسی در نظر گیرند (دیفوند و ژانگ، ۲۰۱۴).

خلاصه و نتیجه‌گیری

فرآیند گزارشگری مالی شامل ایجاد، انتشار، اطمینان بخشی و استفاده از گزارش‌های مالی می‌باشد. کیفیت گزارشگری مالی به اثر هر کدام از این مراحل در ارائه منصفانه صورت‌های مالی از اقتصاد زیربنایی شرکت بستگی دارد. در ادبیات حسابداری، منابع کیفیت گزارشگری مالی قابل انتساب به صورت‌های مالی حسابرسی نشده، شناسایی شده است که شامل ویژگی‌های ذاتی و ویژگی‌های سیستم گزارشگری مالی می‌باشد. مرحله اطمینان بخشی در فرآیند گزارشگری مالی یعنی فرآیند حسابرسی نیز موجب ارائه منصفانه‌تر گزارش‌های مالی از اقتصاد زیربنایی شرکت به وسیله افزایش قابلیت اعتبار گزارش‌های مالی می‌شود. بنابراین، کیفیت حسابرسی قابل انتساب به مرحله اطمینان بخشی، به عنوان جزء دیگری از کیفیت گزارشگری مالی محسوب می‌شود. براین اساس، اجزای کیفیت گزارشگری مالی شامل ویژگی‌های ذاتی و ویژگی‌های سیستم گزارشگری مالی و کیفیت حسابرسی است. این سه جزء از هم مستقل نیستند و بر یکدیگر نیز اثر می‌گذارند. با توجه به اینکه فرآیند گزارشگری مالی از ایجاد اطلاعات تا استفاده اطلاعات گسترده است، می‌توان براساس مراحل دیگر فرآیند گزارشگری مالی، اجزای دیگری از کیفیت گزارشگری مالی را شناسایی کرد و ارتباط آنها را با اجزای شناسایی شده در ادبیات حسابداری مورد بررسی قرار داد.

کاربرد شناسایی اجزای کیفیت گزارشگری مالی و ارتباط آنها با یکدیگر در پژوهش‌های حسابداری مربوط به کیفیت گزارشگری مالی، در شناسایی معیارهای کامل‌تر برای اندازه‌گیری کیفیت گزارشگری مالی، تدوین مدل‌های کامل‌تر اقتصاد سنجی برای پژوهش‌های حسابداری و حسابرسی در این حوزه می‌باشد. برای نمونه، با توجه به اینکه برای اندازه‌گیری کیفیت گزارشگری مالی برای نمونه از مدل فرانسیس و همکاران (۲۰۰۵) استفاده